

جنبش دادخواهی بر بستر همبستگی و اتحاد قدرتمندتر خواهد شد!

به مناسبت سی و ششمین سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی

هیئت سیاسی - اجرائی حزب چپ ایران

سی و شش سال از قتل عام زندانیان سیاسی که در آن هزاران تن در مدت کوتاهی اعدام شدند، گذشت. به همان اندازه که حکومت در همه‌ی این سال‌ها تلاش کرده‌است که این جنایت منعکس نشود، خانواده‌ها و نهادهای دموکراتیک و احزاب سیاسی کوشیده‌اند زوایای بیشتری از تاریکخانه‌ی این کشتار برملا شود. برگزاری یادمان‌ها، صدور اعلامیه‌ها، بیانیه‌ها و ... فقط برای ارج نهادن به جانبازی و از خود گذشتگی یارانمان در راه آزادی نیست. مهمتر از این، در خدمت زنده نگهداشتن دادخواهی با هدف دستیابی به حقیقت و جلوگیری از تکرار جنایت است.

جمهوری اسلامی از ابتدای دستیابی به قدرت تا امروز همواره و در تمامی دوره‌ها برای تداوم حکومت ننگینش دست به جنایت زده‌است، اما کشتار مبارزان و مخالفان استبداد در هر دوره ویژگی خود را داشته‌است:

در سال‌های ۵۷-۶۰ تداوم حکومت در اساس به خاطر پایگاه نیرومند مردمی آن تامین می‌شد. در این دوره سیاست مشترک و تعریف شده‌ای برای برخورد با مخالفان و زندانیان سیاسی وجود نداشت. سیاست سرکوب به شکل خود به خودی اعمال می‌شد. اعدام جز در ابتدای انقلاب که متوجه مسئولان حکومت پیشین بود و پس از آن در کردستان، که وضعیت جنگی داشت، گسترده نبود.

در سال‌های ۶۰-۶۳ سیاست سرکوب تشدید گردید و در اساس، برای نابود کردن و متلاشی نمودن تشکل‌های سیاسی مخالف و شوراهای و سندیکاهای کارگری غیر حکومتی، دنبال می‌شد. در این سال‌ها شلاق و شکنجه مهم‌ترین ابزار قدرت نمایی حکومت بود و اعدام زندانیان در ابعاد گسترده و برای ارباب

و از میان برداشتن مخالفان، صورت می‌گرفت. از این رو اطلاعات مربوط به دستگیری‌ها و اعدام‌ها در رسانه‌ها بازتاب پر رنگی داشت.

در سال‌های ۶۴-۶۷ به دلیل درگیری‌های جناحی و اعتراضات آیت‌الله منتظری از دامنه‌ی فشار و شکنجه و اعدام نسبت به قبل کاسته شد. در این دوره، سیاست حکومت به دنبال کشتن انگیزه‌ی مبارزه و مقاومت زندانیان است. رژیم می‌کوشید به طرق مختلف به اختلافات در میان زندانیان دامن بزند.

اوج کشتار، قتل عام زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ در زندان است. کشتار زندانیان، برنامه‌ی از پیش طراحی شده‌ی جمهوری اسلامی بود.

جمهوری اسلامی کشتار زندانیان سیاسی را با سکوت و انکار به اجرا در آورد. اما تداوم سرکوب، خصوصا پس از قرار گرفتن اعضای هیئت‌های مرگ هم‌چون رئیسی، پور محمدی، نیری، علیرضا آوائی و ... در صدر مقامات حکومت، دفاع از کشتار زندانیان همراه با دروغ‌پراکنی، علنی شد و به رسانه‌ها راه یافت. به‌ویژه پس از سرکوب و کشتار مردم در سال‌های ۸۸، دی‌ماه ۹۶ و آبان ۹۸ و در جریان جنبش انقلابی «زن، زندگی، آزادی» که علاوه بر کشتار در خیابان‌ها و شکنجه در زندان‌ها، حکومت با تیربار در برابر مردم ایستاد و با گلوله‌ی ساچمه‌ای چشم معترضان را کور و با مواد شیمیایی دانش آموزان را مسموم کرد، بی‌شرمی حاکمان اوج تازه‌ای گرفت.

تاکنون جریان‌های چپ و نیروهای مدافع آزادی در سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی، به دلایل و شرایط روی‌آوری حکومت به این جنایت، پرداخته‌اند. اما این پرسش که چرا این کشتارها به اشکال دیگر تداوم یافته و علاوه بر زندان‌ها، خیابان‌ها نیز شکارگاه مستبدان شده‌ست، کمتر پرداخته می‌شود. به خصوص مسئولیت ما برای خنثی کردن و کاستن از دامنه‌ی این سرکوب‌ها کمتر مورد توجه قرار می‌گیرد. این‌که جنایت توسط جمهوری اسلامی و قتل عام ۶۷ به دستور خمینی صورت گرفته‌ست و می‌بایست مبارزه برای کشاندن جنایتکاران به پای میز محاکمه تداوم یابد، مورد پرسش نیست. این جنایتکاران به جان انسان‌ها تعرض کرده‌اند. اینان مجرم‌اند و اهمیت دارد با نگرانی و ترس و در انتظار محاکمه، زندگی ننگین خود را سپری کنند.

بدون شک مجموعه‌ی نیروهای دادخواه از احزاب و سازمان‌ها تا نهادهای دموکراتیک و خانواده‌های جانباختگان تلاش غرورآفرینی برای افشای جنایات، داشته‌اند. حاصل این تلاش‌ها حکومت جمهوری اسلامی را در انظار بین‌المللی و داخلی رسوا کرده‌است. قابل انکار نیست که جریان‌های سیاسی قدرت زیادی دارند که اگر آن‌را روی امر دادخواهی متمرکز کنند، می‌توانند هزینه‌ی سرکوب را سنگین و تداوم آن را مختل کنند. در این زمینه صداها پراکنده است و به‌همدیگر گره نمی‌خورد. جریان‌های سیاسی چپ و آزادیخواه در امر دادخواهی اختلافی ندارند. اگر اختلافی وجود داشت، پراکندگی قابل فهم بود. در جایی که اختلاف وجود ندارد به میزانی که اعتراضات را بر طنین نزنیم به همان میزان رهزنان جان‌ها فرصت فرار و فرصت تداوم کشتار می‌یابند. چرا برای تغییر این روبه‌آستین‌ها را بالا نزنیم و بر این عادت کهنه نقطه‌ی پایان نگذاریم؟

حزب چپ ایران یاد رفقا و مبارزان راه آزادی، یاد قتل عام شدگان ۶۷ و دهه‌ی ۶۰ و آنانی که جانشان را برای رهایی انسان‌ها از بند استبداد و بی‌عدالتی و تبعیض فدا کردند، گرامی می‌دارد. به همه‌ی زنان و مردان آزاده‌ای که در زندان‌ها گرفتارند و یا برای دستیابی به آزادی، دموکراسی و عدالت اجتماعی در برابر دیو استبداد ایستادگی و مبارزه می‌کنند، درود می‌فرستد. در سالگرد این قتل عام وحشیانه به احترام خانواده‌های جانباختگان و برای متوقف کردن اعدام‌ها و جلوگیری از کشتار بیشتر، از احزاب و سازمان‌های سیاسی و نهادهای دموکراتیک تقاضا می‌کنیم که صفوف خود را برای دادخواهی متحد کنند. نگذاریم مستبدان سرکوب را ادامه دهند. برای بزرگداشت یاد جانباختگان و دستیابی به حقیقت و اجرای عدالت، چشم اندازی جز مشترک کردن اقدامات دادخواهانه، پیش رو نداریم!

هیئت سیاسی - اجرائی حزب چپ ایران

۸ شهریور ۱۴۰۳ - ۲۸ اوت ۲۰۲۴